

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: T. Q. N.**, zastoupen JUDr. Stanislavem Stunou, advokátem, se sídlem Počernická 3225/2c, Praha 10, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 8. 2004, č. j. 47 Az 822/2003 - 23,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 6. 2003, č. j. OAM - 5778/VL - 11 - P17 - 2002, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na něho vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel za důvod svého odchodu z vlasti označil ekonomické důvody, konkrétně se nechtěl podílet na rozkrádání v podniku na zpracování ropných produktů, a proto byl propuštěn. Od té doby nemohl najít zaměstnání a měl existenční potíže. V pohovoru pak stěžovatel zmínil ještě skutečnost, že byl křivě obviněn ze ztráty účtenek na čerpací stanici a byla po něm požadována náhrada škody. Žalovaný proto po zhodnocení stěžovatelových výpovědí neshledal splnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), upravujících povinnosti žalovaného v průběhu správního řízení a § 12 a § 91 zákona o azylu. Konkrétně pouze uvedl, že se obává pronásledování ze strany vietnamských státních orgánů, neboť tyto perzekuují každého, kdo v zahraničí žádal o azyl.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě blíže označeným v záhlaví, byla stěžovatelova žaloba zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Poukázal dále na skutečnost, že situace, ve které se stěžovatel ve vlasti ocitl, nebyla zapříčiněna žádným z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, a proto nezakládá opodstatněnou obavu z pronásledování. Soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, kterou se domáhá jeho zrušení a zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V jejím odůvodnění uvádí, že v souvislosti s rozkrádáním ve státním podniku se na něho členové K. s. Vietnamu snažili shodit vinu, jelikož členem strany nebyl. Jako třídní nepřítel pak jinou práci nedostal. Z toho dle jeho názoru vyplývá, že byl ve své vlasti pronásledován a nyní se obává pronásledování ze strany policie a státních orgánů, neboť tyto presumují, že v České republice kritizoval politické uspořádání Vietnamu. Z těchto důvodů se domnívá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku (blíže nespecifikovanou), což způsobilo nezákonnost jeho rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Jelikož se žalovaný domnívá, že kasační stížnost je podána opožděně, k obsahu kasační stížnosti se blíže nevyjádřil. Z výše uvedených důvodů navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro opožděnost nebo její zamítnutí a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelovo tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav

nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Nejvyšší správní soud předně přezkoumal závěry krajského soudu ohledně posouzení skutečnosti, zda byl stěžovatel ve své vlasti pronásledován či se takového pronásledování opodstatněně obával z důvodů jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu) a jeho pochybení neshledal. Pronásledováním je přitom ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Potíže, jimž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. ekonomické potíže v souvislosti s propuštěním ze zaměstnání a hledáním dalšího zaměstnání, stejně jako neochota splácet náhradu škody, která mu byla uložena, nelze za pronásledování ve smyslu zákona o azylu považovat. Tento závěr ohledně nesplnění podmínek pronásledování učinil Nejvyšší správní soud s přísným respektováním základních principů, na nichž je azylové zákonodárství obecně postaveno. V případě stěžovatele tak nezbyvá než uzavřít, že z jeho vyjádření učiněných u žalovaného nevyplynuly skutečnosti, podle nichž by se v jeho případě jednalo o represi uskutečňovanou ze strany státu, ať již přímou, kdy stát sám by stěžovatele ze zákonem stanovených důvodů pronásledoval, tak i nepřímou, o kterou by se jednalo tehdy, pokud by stát stěžovatele před pronásledováním cíleně nechránil. Pokud pak stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že uvedené potíže měl v souvislosti s tím, že nebyl členem K. s. Vietnamu, pak se jedná o nové skutečnosti, které nezmínil v průběhu řízení před žalovaným ani krajským soudem, a proto k nim Nejvyšší správní soud nyní nemůže přihlížet.

Pokud dále stěžovatel tvrdí, že by po návratu do Vietnamu mohl být pronásledován ze strany státních orgánů, a to protože v ČR žádal o azyl a pravděpodobně kritizoval vietnamské státní zřízení, pak i zde platí, že takovou obavu vůbec nezmínil v řízení před žalovaným, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že pokud by skutečnost, že v ČR žádal o azyl, nesdělil státním orgánům stěžovatel sám, nemají tyto orgány možnost se toto dozvědět a právě z tohoto důvodu stěžovatele jakkoli perzekuovat.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2006

č. j. 6 Azs 131/2005 - 59

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu